Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 107. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 13-го ТРАВНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, MAY 13, 1978 No. 107. VOL. LXXXV.

ЖІНКИ З 28-и КРАЇН ВЗЯЛИ УЧАСТЬ В УКРАЇНСЬКІЙ КУЛЬТУРНІЙ ПРОГРАМІ В НЮ ЙОРКУ

Учасники української культурної програми, в якій взяло участь 55 жінок з 28-ох різних країн світу. На фото (зліва) пані: Агмед (Пакістан), Орантес-Люна, дружина амбасадора Гватемалі при Об'єднаних Націях; М. Душник (ЗСА); в другому ряді: Ц. Гарленд (Нова Зеляндія); Б. Залзман, Л. Волинець та Ф. Сіта (ЗСА) і Дгар (Індія). Знимку зроблено під час оглядин Українського Музею.

Ню Йорк. (Н.Н.). — В середу, 19-го квітня 1978 р., мимо поганої погоди та зливного дощу, група 55 жінок з 28-ох різних країн світу взяли участь в українській програмі, що відбулася тут в будинку УККА-СУА на Другій евеню.

Програму, яка також включала відвідини Українського Музею, влаштовано при співпраці Комітету Міжнародної Гостинности при Крайовій Раді Жінок ЗСА. В групі, якою проводила п-і Бетті Залзман, віцепрезидентка Крайової Ради Жінок та голова Комітету Міжнародної Гостинности, були дружини амбасадорів та секретарів Місій при О.Н. та консулів, і т.д. Програму координувала п-і Марія Душник, заступниця головного предсідника УНС та член Комітету Міжнародної Гостинности, яка організувала подібні імпрези в минулому.

На початку програми п-і Залзман вручила п-і Душник сині квіти і жовті рожі, пояснюючи комбінацію кольорів. Перед оглядинами Українського Музею, п-і Душник подала коротку історію українського поселення в Ню Йорку та Українського Музею.

Після того, п-і Оксана Грабович, куратор Українського Музею, та п-і Люба Волинець, координатор його виховних програм, впровадили гостей до Українського Музею на оглядання. Панна Марія Шуст, директор Українського Музею, інформувала, що частина фондів на вдержання музею приходить від Мистецької Ради Стейту Ню Йорку та Департаменту для культурних справ міста Ню Йорку, але тільки на виховні програми й виставки; головна фінансова допомога приходить від основника Українського Музею, Союзу Українок Америки (СУА), і частина від українського американського громадянства.

По оглядинах українських народних строїв, народного мистецтва, писанок, вишивок та інших експонатів, багато з пань заявили, що вони повернуть ще раз на оглядини Українського Музею. Відтак, всі гості були запрошені на чай та українські солодощі; господинями на чайному прийнятті були д-р Ірина Падох, п-і Анастазія Бродин та панна Наталка Чума.

В мистецькій програмі виступили молоді бандуристи з Ансамблю Бандуристів в Ню Йорку, які студіюють в Академії св. Юра в Ню Йорку. Група відіграла кілька українських пісень як теж одну американську пісню, яку відспівав Олесь Фурда; іншi бандуристи це: Ларка Лецук, Леся Канятин, Галина Худик і Юрко Микитин. Вч. о. С.К. Пастухів, директор Ансамблю Бандуристів та Школи Кобзярського Мистецтва, і Микола Чорний, адміністратор групи, видають тепер альманах з нагоди п'ятліття існування школи.

П-і Душник також представила гостям д-ра Івана Базарка, адміністративного директора УККА, д-ра Володимира Душника, редактора „Українського Квартальника", п-і Галю Гірняк, адміністративну асистентку УККА, та п-ю Стефанію Чорну.

Після чайного прийняття та мистецької частини, п-і Душник говорила про „Малу Україну" в Ню Йорку, про українські церкви, підприємства та організації в „Малій Україні" і роздала гостям список численних українських установ. Мимо поганої погоди, кілька пань таки відвідали кілька українських крамниць.

Між панями були гості з Австрії, Австралії, Бельгії, Бразилії, Канади, Чіле, Китаю (Тайван), Колюмбії, Чехо-Словаччини, Еквадору, Єгипту, Фіжі, Франції, Західної Німеччини, Гватемалі, Індії, Ірляндії, Японії, Ізраїля, Кореї, Нової Зеляндії, Нігерії, Пакистану, Швеції, Швайцарії, Великої Британії, Югославії та З'єднаних Стейтів Америки.

У СВЯТО МАТЕРІ

ДЛЯ ТЕБЕ, МАМО...

Тобі, заплакана Мамо, приношу в'язку конвалій у Мамин День. Ти втратила сина ще тоді, коли завірюха війни косила нестиглі плоди, зривала їх ще зеленими, з рідного, свіжого урожаю.

Твій син загинув під Бродами, і Ти плачеш по ньому ще й сьогодні, даремно плачеш, бо ті, що померли, не вертаються більше ніколи.

А Ти, осамітнена Мамо, ще б'єшся об ґрати в'язниць, що пишеш листи розпуки, що кличеш світ на рятунок, не плач, сердешна. Твої сини не пропали, вони живі, міцні і безсмертні, вони — здоров'я народу, сіль землі, ґіганти духа міцного. Китицю білих конвалій прийми, о Мамо, прийми.

А Ти, що залишилась сама і ростиш громадку дрібности, годуєш своїх малят, турбуєшся ними повсякчасно, усміхнися, Мамо, хоч сьогодні. Це ж бо Твій День, Твоє, Матусенько, свято. В'язка білих конвалій належить нині Тобі.

І ось, останній поклін, повінь білого квіту для Тебе, Мамо старенька, для Тебе, бідна моя. Бо світ Тобі — вже не світ, а казка якась нереальна, фантазія, марево тільки, відгомін пройдених літ. І ліку тим літам не знаєш, — змарніла, зісохла, сама...

В мурах якогось притулку чекаєш останніх днів.

Хай же цей квіт конвалій цвіте і цвіте, і довгу, мрячну дорогу простелить в незнані світи...

Іванна Савицька

****

ЛЕБЕДІ МАТЕРИНСТВА

Мріють крилами з туману лебеді рожеві,
Сиплять ночі у лимани зорі сургучеві.
Заглядає в шибку казка сивими очима,
Материнська добра ласка в неї за плечима.
Ой біжи, біжи, досадо, не вертай до хати,
Не пущу тебе колиску синову гойдати.
Припливайте до колиски, лебеді, як мрії!
Опустіться, тихі зорі, синові під вії!
Темряву тривожили криками півні,
Танцювали лебеді в хаті на стіні.
Лопотіли крилами і рожевим пір'ям,
Лоскотали марево золотим сузір'ям.
Виростеш ти, сину, вирушиш в дорогу,
Виростуть з тобою приспані тривоги.
У захмілені смеркання мавки чорнобриві
Ждатимуть твоєї ніжности й любови.

Будуть тебе кликать у сади зелені
Хлопців чорночубих диво-наречені.
Можеш вибирати друзів і дружину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.
Можна вибрать друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибирати.
За тобою завжди будуть мандрувати
Очі материнські і біля́ва хата.
І якщо ти впадеш на чужому полі,
Прийдуть з України верби і тополі,
Стануть над тобою, листям затріпочуть,
Тугою прощання душу залоскочуть.
Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Василь Симоненко

МОНДЕЙЛ З'ЯСУВАВ ПОЛІТИКУ ЗСА ВІДНОСНО ДАЛЕКОГО СХОДУ

Гонолюлю. — Повертаючись із своєї 12-денної поїздки по країнах Південно-Східної Азії і Тихого океану, віцепрезидент Волтер Мондейл в середу, 10-го травня виголосив промову в Східньо-Західньому Центрі Гавайського університету, під час якої накреслив „нові пляни" американської закордонної політики на відвіданому ним обширі.

Підкреслюючи, що ЗСА продовжуватимуть виконувати всі свої зобов'язання відносно оборонних союзів і вестимуть „активну дипломатичну діяльність", Віцепрезидент сказав, що уряд президента Картера теж наголошуватиме „нові аспекти закордонної політики", зокрема пошанування прав людини, запевнення, що населення Азії матиме задовільну кількість харчів, як рівнож прикладатиме всіх зусиль для розв'язки торговельних проблем, розвитку нових джерел енергії, запевнення реґіональної співпраці та усунення конфліктів і для справи обмеження кількости зброї.

Щодо ситуації в Південно-Східній Азії, віцепрезидент Мондейл вважає, що там „атмосфера більш спокійна" ніж протягом довготривалого конфлікту у В'єтнамі, хоча далі існують збройні зудари між країнами того обширу. Однак, на думку Мондейла, в тій частині світу відійшли на другий пляни ідеологічні розбіжності, а центром уваги став націоналізм окремих країн, бо тепер найгостріша ревалізація існує між комуністичними державами. Значить, уряди тих країн наголошують національні інтереси, а не клясову боротьбу, чи боротьбу комунізму проти капіталізму. Хоча „атмосфера більш спокійна" ніж протягом минулих десяти років, то Тайланд та інші союзники ЗСА затривожені збройним конфліктом між комуністичними В'єтнамом і Камбоджою, бо не знають остаточного вислідy цієї боротьби і який вплив вона матиме на ситуацію в цілій Південно-Східній Азії — сказав віцепрезидент Мондейл, додаючи, що з уваги на непевну ситуацію, ЗСА задержать в тій частині світу свою військову силу, щоб запевнити безпеку союзників і запобігти агресії з боку „потенційних ворогів".

Мондейл повідомив, що протягом цього літа у Вашінґтоні відбудеться конференція країн Південно-Східної Азії, під час якої будуть обговорені питання оборони, економічної і торговельної співпраці тощо. Він теж підтвердив, що в недалекому майбутньому військова фльота ЗСА візьме участь у спільних маневрах з австралійською фльотою, які проходитимуть на Індійському океані. Коментатори припускають, що Віцепрезидент хотів подати до відома Совєтському Союзові, що ЗСА плянують задержати свою військову силу на тому стратегічно важливому океані.

До Гонолюлю віцепрезидент Мондейл прибув з Нової Зеляндії, останньої зупинки його 12-денної поїздки. Раніше він відвідав Філіппіни, Тайланд, Індонезію та Австралію.

Садат пропонує нову розв'язку щодо окупованих земель

Каїр. — Під час інтерв'ю з американськими кореспондентами у середу, 10-го травня, єгипетський президент Анвар ель-Садат запропонував „переходовий крок" до остаточної розв'язки ізраїльсько-арабського конфлікту, а саме, щоб арабські території на західньому березі ріки Йордан і біля міста Гази, які тепер находяться під ізраїльською окупацією, були повернені Йорданії і Єгиптові, тобто країнам, які контролювали їх до 1967-го року, а вже пізніше населення тих земель вирішило б, чи хоче створювати „палестинську батьківщину" і чи та „батьківщина" була б самостійною чи автономною державою.

Говорячи напередодні 30-річчя самостійности Ізраїля, Садат заявив, що повернення згаданих арабських земель Йорданії та Єгиптові облегшило б майбутні переговори між Ізраїлем та арабським світом, бо для палестинських арабів закінчилася б ізраїльська окупація, а факт, що протягом принаймні 5-ох років згадані землі входили б в склад Йорданії та Єгипту, „запокоїв би ізраїльські власті", бо вони не мусіли б турбуватися „здогадною загрозою з боку палестинської держави". Як відомо, уряд прем'єра Менахема Беґіна категорично противиться створенню „палестинської батьківщини", бо вважає, що така держава вела б збройну боротьбу проти Ізраїля.

Президент Садат, однак, підкреслив, що палестинські араби в майбутньому мусять мати право вирішувати свою долю, зазначуючи, що Єгипет не хоче на візі задержувати контролю над територією біля міста Гази, а підтиниться бажанням палестинського народу. Він висловив надію, що йорданський король Гуссейн займав би таке саме становище щодо земель над рікою Йордан. „Якщо ми усунемо справу окупованих земель, то Ізраїль та арабські сусіди зможуть приступити до обговорення інших важливих справ" — заявив Садат. Він, проте, зазначив, що уряд прем'єра Беґіна мусить відректися своїх негнучких становищ і погодитися на компромісові розв'язки довготривалого конфлікту.

Китайський верховода закінчив свою візиту в Кореї, заповідає мирне об'єднання країни

Гонг Конг. — Пресові агентства інформують, що китайський верховода Гуа Куо-фенґ, який крім головства в Компартії виконує ще обов'язки прем'єр-міністра уряду Китайської Народної Республіки, закінчив свою 6-денну офіційну візиту в Північній Кореї, повернувся до Пекіну і вже у перший зустрічі з акредитованими дипломатами і журналістами заявив, що світ повинен змагати до мирного об'єднання Кореї в одну державу, якщо хоче оминути ще одну війну в Азії.

Поїздка Гуа до Південної Кореї була взагалі його першою поїздкою за кордон від часу перебрання ним влади після смерти Мао Тсе-тунга. Помимо того, що нібито існує погодженість між ним і президентом комуністичної частини Кореї Кім Іл Сангом у справі „мирного об'єднання", то все одно на закінчення візити китайського верховоди в Кореї не опубліковано жадного комунікату, а політичні спостерігачі твердять, що між ним і його корейським „колеґою" є багато різниць, а зокрема щодо відтягнення американських військових частин з Південної Кореї і відношення до Совєтського Союзу. Помимо існуючих різниць, Гуа піддержав офіційне становище Кім Іл Санга про відтягнення американських військ, але деякі західні дипломатичні джерела стверджують, що Китай абсолютно не зацікавлений військовим ослабленням південнокорейського уряду. Неуступливість Гуа помічалась тільки у випадку відношення азійських комуністичних країн до Совєтського Союзу, який, в оцінці китайського верховоди, намагається поширити свою домінацію на інші азійські країни. Помічалася деяка погодженість між Гуа і Кімом у цій справі, бо Кім, підносячи тост на честь гостя, засуджував „імперіялізм й інші сили, які намагаються поширити свою домінацію". Крім того, Кім на публічному мітінгу заявив 100-тисячний товпі народу, що Корея піддержує змагання Комуністичної партії Китайської Народної Республіки.

Похорони Альдо Моро відбулись без участи політичних діячів

Рим, Італія. — Пол Гофман, европейський кореспондент газети „Ню Йорк Таймс", інформує з Риму, що похорони визначного політичного діяча, голови Християнсько-демократичної партії і колишнього прем'єр-міністра в п'ятьох каденціях, Альдо Моро, жорстоко вбитого терористами скрайньо лівих „червоних бригадистів" відбулись без участи італійських політичних діячів і його партійних друзів, бо так бажав собі покійний і його родина. Похоронено Моро у маленькому селі Торріта Тіберіна, віддаленому 35 миль від Риму, і в церемонії взяли участь тільки члени родини та місцеві селяни. В Римі, де уряд прем'єра Андреотті приготовлявся по своєму відзначити смерть Альдо Моро і при тому натаврувати „червону бригаду" за доконаний злочин, голосною луною відбилося повідомлення, що міністер внутрішніх справ в теперішньому уряді Францеско Косіґа зрезиґнував зі свого становища. Косіґа був близьким приятелем Моро на протязі багатьох років. Похоронна церемонія, без тіла покійного Моро, відбулася в суботу з участю президента Італії Джованні Леоне, членів кабінету прем'єра Андреотті та численних представників закордонного світу. Італійська преса натякає, що подібна ситуація вже була в часі смерти президента Франції Чарлса де Ґоля в 1970 році, коли тіло де Ґоля похоронено у родинному крузі в малій місцевості, а опісля відбулася жалобна церемонія і Служба Божа в катедрі Нотр Дам в Парижі. На вулицях Риму все ще збираються великі маси народу, а у церквах тисячі моляться за душу Моро, який був широко відомою особистістю і кандидатом на слідуючого президента Італії.

Політичні спостерігачі покищо здержуються від коментарів на тему дальших перспектив італійського уряду і співпраці християнських демократів з комуністами, від яких дуже багато залежить чи стабільність політичного й економічного життя в Італії буде задержана. Терористичні „червоні бриґади" посилили свої зусилля і заатакували кількох інших осіб. Керівник цієї терористичної групи Ренато Курсіо, який

(Закінчення на ст. 4-ій)

А. Гнатишин скомпонував нову пісню „Героям Дивізії"

Джерзі Сиі. (Л. К.) — Композитор проф. Андрій Гнатишин скомпонував нову пісню „Героям Дивізії" і ця пісня буде вперше виконана під час Ювілейного З'їзду Дивізійників цієї суботи, 13-го травня, на оселі УНСоюзу Союзівка біля Керґонксону. Пісню виконає вперше відома наша солістка-сопрано Марія Ясінська-Мурована, яка й поінформувала про це редакцію „Свобода" під час відвідин в середу, 10-го травня. Очевидно, що пані Мурована виконає ще й ряд інших арій українських композиторів. Їй акомпаньоватиме на фортепіяні Роберт Ґейдос. Інформуючи редакторів про пісню „Героям Дивізії", пані Ясінська-Мурована сказала, що „у цьому композиційно лірично-драматичному творі музика передає трагедію Бродів і відчувається у ньому народний біль", як про це висловився і автор слів Богдан Стефанишин, пишучи: „так много згинуло героїв...А жертви, смерть — народу біль". Співачка підкреслила велику силу музики цього твору, яка в незвичайний спосіб передає битву під Бродами.

Недавно М. Ясінська-Мурована одержала з Відня від композитора Андрія Гнатишина листа, в якому він написав, що слова у вірші Богдана Стефанишина вчинили таке велике на нього враження, що в нього зразу склалася музика до цього тексту.

ПРОВІДНА НЕДІЛЯ У БАВНД БРУКУ

(Репортаж)

(с.і.с) — Холодні й ряснi дощі під кінець Великоднього Тижня не ворожили погідної погоди на Провідну Неділю 7 травня. Захмареним був ранок і у саму неділю, але, перед початком соборної архиєрейської Служби Божої, видно було, що сонце рішило пробитись крізь густі хмари і, дійсно, десь коло 11-ої год. перед полуднем воно вже панувало на весняному блакитному небі. Та, видно, люди вірили, що на Провідну Неділю у Бавнд Бруку мусить бути гарна погода, а тому, вже від самого ранку, на всіх дорогах, що вели до Бавнд Бруку, видно було довгі валки авт з прочанами. Братчики підрахували (збирали за паркування, за яке не всі охоче платили), що на самому терені Осередку нашої Церкви було запарковано понад 2.000 авт, не рахуючи тих, які, видно з огляду на ощадність, примостились на сусідних вулицях, роблячи цим чималий клопіт порядковій поліції. Місцева поліція підрахувала, що тієї неділі в нашому Осередку у Бавнд Бруку зібралось понад 5.000 осіб. Звичайно, свій обрахунок людей під час різних здвигів поліція подає як мінімум.

Ще перед 9-ою год. ранку зібралося перед церквою духовенство, студенти семінарії та представники Братства і Сестрицтва Церкви-Пам'ятника, щоб, згідно з традицією, зустріти Владик — Митрополита Мстислава та Архиєпископів Марка і Константина, які очолили соборну відправу. Сослужили їм протопресвітери А. Селепина і Ф. Шпаченко, митр. прот. В. Уманець, протоієреї Ф. Істочин, М. Ґалета і Н. Коваль та протодиякон В. Поліщук і диякон Є. Криволап. Оздобив своїм співом Сл. Божу хор Церкви-Пам'ятника під орудою прот. Й. Крети. Перед початком Св. Літургії Владика Митрополит возвів у сан іподиякона студента теології Олега Гуцала. Св. Євангеліє відчитав Архиєпископ Марко, а проповідь після нього виголосив Архиєпископ Константин. Молитву за Україну відчитав Владика Митрополит.

Точно о год. 12-тій вирушила із церкви процесія до Хреста-Пам'ятника, що його поставлено у центрі цвинтаря на спогад борців за волю і державність України. Перед Церквою-Пам'ятником чекав уже на церковну процесію великий уніформований відділ бувших вояків Української Дивізії УНАрмії, на чолі з почотом прапорів укр. військових організацій, в тому бойовий прапор 3-ої Залізної Стрілецької Дивізії Армії УНРеспубліки. Як і щороку, наші дорогі „дивізійники" вміло допильнували порядку, як під час процесії, так і довкола Хреста-Пам'ятника, перед яким була відправлена соборна Панахида. Під час неї, до всіх закутків цвинтаря доносили гучномовці запокійну Ектенію, в якій благалось Гос

(Закінчення на ст. 4-ій)

Чехо-Словацькі втікачі захопили літак, втекли до Німеччини

Франкфурт, Західня Німеччина. — Ассошієйтед Пресс інформує, що два чехо-словацькі втікачі, Йосеф Катрінчак і Радомір Себеста, захопили пасажирський літак чехо-словацької лінії і примусили пілотів зробити посадку у Франкфурті, Західня Німеччина. Літак марки „Ілюшин-18" з 46-ма пасажирами летів з Праги до Брно, коли в одному моменті захоплювачі літака піднесли зброю і вибуховий матеріял та наказали летунові скерувати літак до Західньої Німеччини. В літаку знаходились також родини захоплювачів літака. Одержавши дозвіл від керівництва франкфуртського летовища на посадку, чехо-словацькі летуни повідомили про випадок Прагу і приземлились у Франкфурті, де на захоплювачів очікувала поліція. Обидва втікачі попросили надати їм право політичного азилю. Уряд Чехо-Словаччини домагається негайного повернення літака і видачі захоплювачів, яких Прага називає „бандитами".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

У Свято Матері

Кожного року у другу неділю травня американський та інші народи світу, включно з нами, українцями, з особливою теплотою і святковістю відзначають Свято Матері. У той найкращий в році травневий день вшановують матерів відправами та молитвами в церквах, публічними імпрезами, спеціяльно в школах і молодечих організаціях, а найбільше в родинних колах. У тому дні обдаровують матерів китицями квітів, подарунками, а тих, що їх вже немає між живими, згадують в молитвах. Принесуть матерям їм належне. Мати бо — це найшляхетніше поняття на цій землі. Вона приводить на світ дітей, вщеплює в них чесноти, гартує їхню силу, плекає їхні таланти, дбає за їхнє фізичне та духове здоров'я.

Проте, не тільки гарних слів, китиць квітів та побажань чи подарунків потребують матері в їхній День. Вони потребують нашої любови, пошани, допомоги та вирозуміння протягом кожного дня в році. Найкращим подарунком нашим матерям було б, якщоб у цьогорічне Свято Матері кожний виніс постанову кожного дня поступати так, як поступаємо кожної другої неділі в травні.

Українським матерям на поселеннях тяжко приходиться виховувати своїх дітей серед різноманітного етнічного оточення, кристалізувати їхні характери, зберігати їх при своєму народі, своїй церкві, своїй культурі.

Але ще важче матерям в Україні, де в жахливих умовах совєтської дійсности приходиться їм потайки передавати дітям національні та загальнолюдські цінності, християнські принципи. Проте, матері в Україні зуміли виховати покоління синів і дочок, які, базуючись на віковічних національних і релігійних принципах, ставлять спротив деспотичному, рабовласницькому та імперіялістичному комуно-московському режимові. І хоча багато з них тепер карається по концентраційних таборах, в'язницях та закладах для умово хворих, то сила духа, яку одержали від своїх матерів, дає їм спроможність вести боротьбу аж до побідного кінця.

Тому у цьогорічне Свято Матері вшануймо виявами любови та пошани наших матерів, які живуть з нами на поселеннях, в молитвах згадаймо тих, які вже в могилах, але думками і в пошані, повні віри, полиньмо в Україну, до Матері Нескорених.

Протележні інтерпретації

Совєтські ватажки часто говорять про різні користі, які нібито має принести цілому світові теперішня політика детанту, чи як її називають в СССР ,,політика міжнародної розрядки'', але в той же час вони ясно зазначують, що детант цілком не означає припинення ідеологічної боротьби, а навпаки, під сучасну пору вимагає її посилення на всіх обширах.

У тому власне і головна різниця між поглядами Заходу і Совєтського Союзу щодо застосування політики детанту на практиці. Коли лідери країн вільного світу надіялися і ще далі надіються, що детант буде застосований не тільки у військовій та політичній площинах, але також на ідеологічному відтинку, то совєтські ватажки і контрольована ними преса одверто заявляють, що ,,міжнародний детант у жадному випадку не означає припинення ідеологічної боротьби''. У совєтському розумінні ,,ідеологічна боротьба'' не охоплює тільки конфронтацій ідей та поглядів, але включає навіть збройну конфронтацію. Москва зараховує до ,,ідеологічної боротьби'' своє активне військове втручання у справи Африки, зокрема в Етіопії та Анголі, як теж присутність кубинських вояків і ,,дорадників'' в тих та інших африканських країнах.

Базікаючи про потребу ,,міжнародної розрядки'', Москва застерігає собі право не тільки ширити марксистську пропаганду по цілому світі, але також активно піддержувати різні нібито ,,національні визвольні рухи''. У той же час кремлівські верховоди всілякими способами стараються придушити всі прояви національної свідомости серед поневолених Москвою народів, засилаючи найкращих синів і дочок тих народів до в'язниць, концентраційних таборів і закладів для умово хворих. Совєтські диктатори теж стараються ізолювати населення Совєтського Союзу від ідей та інформацій із Заходу, хоча Леонід Брежнєв підписав Гельсінкську Декларацію, яка містить постанову про ,,вільніший обмін людьми та інформаціями''. Коли західні політичні діячі вимагають від Москви додержання цієї постанови та постанов щодо пошанування прав людини, вказуючи, що ті постанови власне мають на меті запевнити успіх політики детанту-відпруження, то совєтські ватажки називають ці вимоги ,,втручанням у внутрішні справи Совєтського Союзу''.

Коли Кремль від самого початку старається використати політику детанту для поширення своїх впливів і здобуття намічених цілей, включно з остаточною ціллю, а саме, завоювання цілого світу, то політичні діячі Заходу, а зокрема Америки, наївно вірили, що детант справді доведе до міжнародного відпруження, припинення міжнародних конфліктів, включно з припиненням або принаймні послабленням ідеологічної боротьби. Американці, які в щоденному житті звикли до переговорів у добрій волі, тобто до переговорів, які доводять до дійсних компромісів, думали, що ці принципи можна застосувати також до переговорів із Совєтським Союзом. Виявилося, що вони грубо помилялися.

Виглядає, що президент Джіммі Картер тепер вже починає розуміти цілком протилежну совєтську інтерпретацію поняття детанту і тому в недавніх двох промовах перестеріг Москву, що військове втручання Совєтського Союзу і комуністичної Куби у справи африканських держав спричиниться до погіршення відносин між Вашінгтоном і Москвою та негативно вплине на цілу політику детанту між Заходом і Сходом. У промові у Вейк Форест університеті в Північній Каролайні, виголошеній у другій половині березня, президент Картер пішов навіть дальше, бо також скритикував Совєтський Союз за постійну розбудову своєї військової сили і за використання політики детанту для поширення своїх впливів, додаючи, що з уваги на це американський уряд вирішив скріпити оборонну спроможність ЗСА і своїх союзників.

Гострі виступи президента Картера треба вітати, бо вони вказують, що теперішній уряд ЗСА таки розуміє загрозу для світового миру і для інтересів вільного світу з боку Москви, і не тільки розуміє цю загрозу, але плянує активно їй протиставитися.

Лев Яцкевич

ВІЙНА САТЕЛІТІВ

Космічний об'єкт летить по орбіті зі швидкістю 18,750 миль на годину. Нежданно з'являється другий об'єкт, що починає обстрілювати його лейзерною зброєю... Такою сценою починається фільмовий ,,бест-селлер'' 70-их років ,,Війна зір'', що вже 3-ій рік не сходить з кінотеатральних екранів нашої плянети. Скаже хтось: наукова фантазія!

Але майже кожна наукова фантазія стає дійсністю. Дія, яку ми описали, повторилася в Космосі вже 14 разів протягом останніх років з тим, що космічними об'єктами були штучні сателіти, вичалені людиною в надземські простори.

Війна сателітів, це новий розділ в історії технології зброєння, що започаткували поважну дипломатичну проблему між ЗСА та Совєтським Союзом. Новий рід космічної зброї, це ,,гончі'' сателіти, що їх продукує Совєтський Союз для боротьби з американськими ,,розвідчими'' сателітами. Успішна проба, проведена в жовтні м. р., відбулася 100 миль над Москвою, в якій совєтський сателіт ,,Космос 961'' знищив мнимого суперника — ,,Космос 959''

Ця нова космічна зброя, на думку секретаря оборони д-ра Гарольда Бравна, становить поважну загрозу для американських розвідчих сателітів, яким грозить дослівно екстремінація. Для протидії тій зброї Департамент оборони ЗСА заключив з фірмою Вогт корпорейшн $60-мільйоновий контракт на виготовлення американського гончого сателіта.

Як відомо, по закінченню Другої світової війни, між ЗСА та Совєтським Союзом велася завзята ,,холодна війна'' та інтенсивні зброєння по обох сторонах, окутані густим серпанком таємниці.

Совєтська залізна заслона була така щільна, що Захід протягом 10 років не мав жадного поняття про форму та засяг їх зброєння. Цю непроходиму, здавалося б, завісу пробили, врешті, в 1961 р. американські розвідчі сателіти типу ,,Самос'', що могли з простору обстежувати та фотографувати усі деталі совєтських військових споруд та інсталяцій. В тих обставинах не було ані можливости, ані глузду тримати дальше таємницю зброєння, і це започаткувало ,,розв'язку'' між обома потугами. На цьому місці слід пригадати одну подію, що мала майже історичне значення, а саме, змушення Совєтів забрати атомові стрільна з Куби. Президент Кеннеді був докладно поінформований про їх розташування на основі обстежень та фотографій, зроблених розвідчим сателітом ,,Самос''. І це саме дало йому змогу вчасної протидії.

Крім ,,гончих'' сателітів, Совєтський Союз почав будувати ще в 1962 р. власні розвідчі, чи пак шпигунські сателіти, що практично виелімінувало дальше існування військових таємниць.

Підписання угоди САЛТ в 1972 р. про частинне стратегічне роззброєння, це вислід цього знаменного факту. Умова про роззброєння в Космосі, підписана в 1967 р. не виключає заборони вживання протисателітної зброї., вона тільки забороняє вживання в Космосі зброї ,,масового нищення'', цебто нуклеарної зброї. І тому президент Картер, згідно з реляціями з Білого Дому, запропонував Совєтському Союзові розмови на тему заборони вживання протисателітної зброї.

Покищо будова такої зброї приходить повною парою. Її можна розподілити на 3 роди: 1/Унешкідливення його вітальної апаратури при помочі металевого об'єкту напрямленого до ворожого сателіта. 2/ Розбиття ворожого сателіта лейзерним промінням. 3. Знищення сателіта космічною торпедою.

Під теперішню пору протисателітну совєтську зброю становлять кількатоннові стрільна (торпеди), вистрілювані в простір міжконтинентальними ракетами SS 9. Американські торпеди-стрільна мають бути величиною одної стопи. Такі торпеди можна буде вистрілювати або з літака або прямо зі землі. Покищо вони в стадії експериментів, що мають бути докінчені до кінця 70-их років. Одночасно інша група науковців проводить студії над лейзерною протисателітною зброєю.

Як бачимо, війна зір та сателітів, це не тільки тема фантастичних повістей, але джерело міжнародних політичних конфліктів та загроза національної безпеки обох потуг.

Ізраїль відзначає 30-річчя

Єрусалим. — Протягом вівтірка, середи і четверга, від 9-го до 11-го травня, Ізраїль відзначав 30-річчя своєї незалежности.

Вівторок — це був ,,День Пам'яті'', під час якого ця жидівська країна, населення якої становить 3.6 мільйона осіб, вшанувала пам'ять вояків, які згинули протягом чотирьох воєн проти арабських сусідів.

Натомість в середу, тобто в День Самостійности, атмосфера в містах і містечках Ізраїля була цілком відмінна, бо замість жалоби, траурних пісень тощо, можна було почути веселі співи, побачити танці, прислухуватися до патріотичних промов.

Лідія Магун

ЗАПОРУКА МАЙБУТНЬОГО

Союз Українок Америки стоїть на порозі 18-ої Конвенції, яка відбудеться в Ню Йорку при кінці травня та проходитиме під гаслом ,,Українська сьогоднішня дитина — майбутнє українського народу''.

Сучасні обставини кладуть вимоги перед тими, які знайшлися далеко від рідних земель і на чужині творять нові поселення та закладають родини. Для тих, які народились в Україні та більше чи менше її пам'ятають, все, що рідне, для них реальне, їх корінь не зовсім відірваний від свого. Для дітей, які родились далеко від рідної землі, все, що українське, треба вкладати в молоденьку душу і серце вже від колиски.

В кожної людини дитинство найщасливіший час у житті, залишається в пам'яті та має великий вплив на характер і національну свідомість. Хоч світ зміняється, а спосіб життя змеханізовується, одне мусить залишитися непорушним, а це є забезпечити нашим дітям родинне тепло, любов і опіку, і тим дати можливість духового розвою, у свідомості свого національного походження, передаючи вже в ранньому дитинстві знання рідної мови, релігії та традицій.

А цей обов'язок спадає в першу чергу на наші матері. В дитинстві глибоко закорінена любов до рідного буде в молодості рости і розвиватись завдяки молодечим організаціям, школам українознавства, товариствам та всім тим, які вкладають багато праці, щоби всюди бачити нашу свідому молодь.

Союз Українок Америки, в рядах якого є сотні жінок-матерів, яким виховання дітей та внуків на свідомих українців було і є на першому місці, а тепер перед ,,Міжнародним Роком Дитини'', який проголосили Об'єднані Нації, хоче пригадати і потвердити, що кожна ,,українська сьогоднішня дитина, вихована в національному дусі, творить майбутність українського народу''.

Ми не можемо забувати та не брати під увагу дітвору та матерів на нашій батьківщині. Тяжкі та невідрадні обставини родинного життя там не дають можливости матерям виховувати рідних дітей так, як вони собі бажають. Однак, вони знаходять спосіб та приносять великі жертви, щоби передати молодому поколінню національну свідомість. Гасло нашої Конвенції, це нагода поважно призадуматися над ним і запитати себе, як ми виховуємо наших дітей? Чи даємо їм середовище і можливості рости в національній свідомості? Чи, може, дбаємо про фізичну, а менше звертаємо на духово-національну сторінку виховання дітей? Чи ми сповняємо обов'язок, переданий нам нашими батьками, щоб не жаліти труду і посвятитися для великого діла, а ним є збереження наших дітей та молоді для нашого народу.

Діти — це великий скарб, це запевнення живучости даного народу — а нам вони ще більше дорогі, бо вони надія на краще завтра нашого українського народу.

НАУКОВИЙ ЗБІРНИК — ЛЕСІ УКРАЇНЦІ

Діловий комітет для відзначення 100-річчя Лесі Українки, заснований ще сім років тому, повідомляє українське громадянство у вільному світі, що вже підготовані до друку кілька давно заплянованих видань, з яких на першу чергу призначений збірник наукових праць про творчість Лесі Українки. Участь у збірнику беруть українські еміграційні літературознавці, як Юрій Бойко, Володимир Жила, Роман Кухар, Марія Овчаренкова, Ірина Пеленська, Наталія Пазуняк та інші, разом 16 авторів. Збірник має особливе значення ще й тому, що поміщені в ньому наукові праці представляють творчість Лесі Українки в правдивому, вірному й нефальшованому світлі і тим самим заперечують викривлену й фальшиву інтерпретацію соцреалістичних ,,радянських'' дослідників, які натягають творчість поетки на марксівський копил.

Але це видання важне ще й тим, що воно перше й єдине на еміграції, присвячене сторіччю нашої великої поетки, яка в українському літературному Пантеоні стоїть поруч таких велетнів українського духа, як Тарас Шевченко, Іван Франко й Маркіян Шашкевич, яким ми завдячуємо пробудження нашої національної свідомости, завдяки чому ми не розплилися безслідно в московському чи іншому морі, яке нас постійно заливає й намагається затопити. І коли це не вдалося зробити в минулому, то Москва намагається це осягнути тепер іншими, досконалішими засобами — фальшуванням і викривлюванням творчости наших національних духових велетнів, щоб баламутити нарід, показуючи їх, наших поетів і письменників, як своїх прихильників і послідовників та однодумців, за якими повинен іти весь український нарід. Таким чином Шевченко став там приятелем і другом ,,великого братнього російського народу'', Франко став українським революційним демократом-інтернаціоналістом, а Леся Українка майже комуністкою.

Нам треба вдаритися в груди і признатись, що ми ще далеко не все зробили, щоб очистити ім'я Лесі Українки від московсько-большевицької скверни. Ми спромоглися заледве побудувати два пам'ятники Лесі Українці (в Америці й Канаді), але не видали за 30 років ні однієї книжки чи хоч би більшої праці, в якій опрокинули б большевицкі наклепи на поетку та їхні фальшування й викривлення її творчости, її поглядів та її національного обличчя. А нашим обов'язком було це зробити і навіть багато більше, і не лише для вшанування її в її славне сторіччя, але й для себе самих — щоб при допомозі її творів зміцнити свою віру в себе самих, в свої сили, в свою місію і в своє велике призначення.

Для цього ми повинні знати її твори, читати їх і цінити й передавати молодим поколінням, щоб і вони вчилися від неї вірности своєму народові, відданости й глибокої жертвенности і щоб вони не відступали від нього, свого народу й роду, не легковажили й не вірікалися своїх великих предків-апостолів та їх мови, традицій та історії. Ніде г авди діти, ми дуже занедбали свій обов'язок супроти Лесі Українки і маємо супроти неї великі заборгування. Ми повинні подбати, щоб усій нашій громаді доступні були всі її прекрасні твори й писання і видати її збірне видання в 10-ох чи більше томах та поширити їх масово.

Комітет для вшанування Лесиного сторіччя охоче візьметься за це повне видання, але наперед мусить здійснити давно заплявновані видання, а перш за все науковий збірник, який готується вже довгий час і нарешті готовий до друку. Але щоб його надрукувати, треба вперед зібрати фонди, бо в друкарнях тепер неможливий кредит, а в банках треба платити великі відсотки. Тому Діловий комітет звертається з проханням і закликом до всього українського громадянства на всіх континентах взяти участь у виданні цієї книги своїми пожертвами на видавничий фонд. Окрім того, Комітет запрошує до передплати цієї книги, коли хто неспроможний на більшу пожертву.

Збірник матиме приблизно 20 аркушів друку (320 ст.) з ілюстраціями, в твердій оправі, і в передплаті коштує 12.00 дол. (після появи 15.00 дол.)

Запрошуємо до передплати веіх, старших і молодших і зовсім молодих, незалежно від їхнього знання чи незнання української мови. Навіть ті, що не знають української мови й літератури, можуть своїми датками або передплатою доказати чи показати, що вони цінять і шанують Лесю Українку, українську поетку світової міри і слави, і таким невеликим і легким коштом показати свою причетність до української

(Закінчення на ст. 3-ій)

,,ДИВІЗІЄ, НАША МАТИ''!

,,А мій тато вояк був,
А мама цивільна.
А у тата на головці
Шапка дивізійна!''

Так, пригадую собі, два роки тому деклямувала на Кобзярівці тоді ще мабу[illegible] 5-літня ,,дивізійна д[illegible]на'', Яринка Ференце[illegible] з нагоди Свята Ма[illegible] — на честь свого т[illegible]-дивізіонера. Рясними оплесками зустріла пу[illegible]іка малу декламаторку, коли вона тоненьким, а піднесеним голосом описувала геройство її тата на фронті, як то він ,,... за Вкраїну бився, а совєти утікали аж порох курився''.

От, і підійшла подібна оказія — гідно вшанувати татів-вояків у дивізійних шапочках з нагоди 35-річчя створення Першої Української Дивізії УНА, цим разом на оселі УНСоюзу, Союзівці, в днях 13-14 травня цього року. І знову в той самий час припадає традиційне Свято Матері, так, що наші хлопці матимуть нагоду за одним заходом привітати з Ювілеєм і свою ,,Мати-Дивізію'', і поклонитись українським матерям, які віддали цій Дивізії не одного сина-юнака, — ,,як настала велика потреба''.

Правда, за 35 років часу з колишніми юнаками трапилась деяка, що так скажемо, метаморфоза, і в цьому місці ми знову повернемось до деклямації Яринки, яка словами законспірованого автора дала нам такий образ сучасного стану дивізійного вояцтва:

,,Наше військо дивізійне
Трохи ся змінило:
Трохи сиве, трохи лисе,
А трохи притило''.

Законспірований автор вірша либонь конспірується від сорому, що він не вживає української літературної мови і не користується широко тепер обговорюваним на сторінках ,,Свободи'' словником покійного професора Ковалева. Проте згаданий поет навіть своїми незграбними строфами дуже пластично віддає стан фактичної Дивізії, який, треба тут підкреслити, хоч не виглядає приманливо, але не є ще безнадійним. Бо якщо в програмі ювілейних святкувань, крім промов та мистецької частини, бачимо ще таку піднімаючу на дусі ,,точку'', як воняцькі вечерниці, під командою знаних фронтовиків, Ґоґа і Полатайка, під звуки оркестри Олександра Строцького, то з того видно, що герої, які не здали позицій під Фельдбахом, не здадуть їх і на Союзівці, а наша пісня ,,Дивізіє, гей, наша мати'' грімко лунатиме в ці ювілейні дні на клаптику України не до — ,,пів-до другої години'', а до білого ранку!

Ікер

Володимир Барагура

МАМА ЗАВЖДИ ДІЗНАЄТЬСЯ...

(Зі збірки ,,Калиновий міст'')

Воєнні події, які під час Пе шої світової війни відбулися на терені Немирова, крім руїни, згарищ і спустошення, залишили по собі й інші погані наслідки. Воюючі сторони покинули на побоїщі безліч всякої зброї, зокрема амуніції — гарматних стрілен різного калібру, рушничних і кулеметних набоїв, куль ,,дум-дум'', ручних гранат — яйцевих і кукурудзоподібних, мін, в'язок динаміту.

Ми хлопчаки, бігали по стрілецьких ровах, окопах, землянках, збирали кулі й бавилися ними. Кидали гарматні стрільна у вогнища, а самі скривалися в земних заглибинах, щоб захоронитися від їх розриву. З прикриття ми вдаряли запальники ґранат молотками на довгих жердинах, спричиняючи їх вибух. Пильником нарізували щілинки в гільзах патронів близько капсуль і підпалювали порох сірником. Куля вилітала з шипом і свистом. Запаленими льонтами розривали міни та розсаджували динамітні в'язки. Дехто брався кидати ручні гранати. Свердлили дірки в бервенах, набивали їх тісно стрільним порохом, затикали щільно кілками й підпалювали. Порох вибухав ступнево і за кожним зривом колода кумедно підстрибувала.

Наслідки таких забав були часто трагічні — поранення, попечення, каліцтво, а то й смерть...

Але був ще й інший рід ігор, що їх породила воєнна психоза, зростаюча українсько-польська ворожнеча і притаманний хлоп'ячому вікові інстинкт, який психологія називає ,,гоном до боротьби''. Це була небезпечна забава в ,,війну'' між українськими й польськими хлопчаками. Жидки здебільшого стояли осторонь, або, залежно від обставин і коньюктури приєднувалися до української чи польської групи. Інколи ми творили українсько-польський альянс проти жидків.

Згадані елементи діяли на нас підсвідомо, бо в той час діти різних національностей на ділі не ставилися до себе вороже. Ми ходили разом до школи, спільно бавилися, ловили раки й риби, купалися, ходили в ліс по ягоди, гриби й горіхи, влазили в чужі сади на овочі, висмикували на полях солодку ріпку, горох, моркву й картоплю пекти на вогнищі...

Проте бувало, що хтось із вуличників жбурнув каменюку в групку хлопчаків. Це була причина до воєнного конфлікту. Зачеплені знімали бойовий оклик ,,ура-а-а!'' До них, наче з-під землі приєднувалися інші і битва розгорталася, бо й противники поповнювали свої лави. Поміж руїнами будівель ставали проти себе групи хлопчаків і обкидували себе взаємно камінням, уламками цеглин, обрізками дерев'яних брусків.

Бастіоном, за який велися найбільш запеклі бої, були мури недокінченої, але й не зруйнованої семиклясної школи, яку почали будувати ще до вибуху війни. Кожна група старалася ,,задекуватися'' в цій будівлі. Тоді друга група мусіла ,,форикувати'' (наступати) й здобувати фортецю. Це було незвичайно трудне завдання. Оборонці мали добрі позиції й подостатком ,,амуніції'' в формі уламків цеглин, шутру, камінців, брусків, лат, лиштівок тощо. Згори через вікна добре було їм обкидувати противника летючими предметами. Щоб вибити оборонців з укріплених позицій, треба було під градом каменюк підбігти тісно під стіни школи, видертися по риштуванні на поверх і звести рукопашний бій. Часто приходилося робити ,,рікцуг'' — відступати поза поле обкидання камінням.

* * *

Цього разу наш наступ був вдалий. Не зважаючи на твердий опір, ми ,,форикували'' успішно, затягнувши на вуха цератові капелюшки і прикриваючи обличчя зігнутим у лікті рам'ям та метаючи каміння вільною рукою. Ворог покинув позиції навіть без бою у рукопаш, тобто без бійки навкулачки, без стусанів, копання, тягання за чуприну, підставляння ніг, щоб звалити противника на землю, вживання бучків, лат, планок чи лиштв. Ми вибили противника на вільну площу, а далі бій закипів у просторому безпанському саду, власник якого утік перед воєнними діями. Пішли в рух пращі й метавки. Пращі, це дерев'яне розвилення з гумовими в'язальцями, які одним кінцем були прикріплені до вилок, а другим до шматка тугого полотна, чи шкури, в складку якого вкладалося камінь. Пращник тримав однією рукою видовжену частину вилків, другою натягав в'язальця й раптово їх випускав. При скороченні гуми камінь вилітав з великою швидкістю, з виском летів високо на далеку відстань.

Метавки, це квадратові або прямокутні шматки тугого полотна або шкури з прикріпленими двома довгими мотузами. На шмат клали ми каменюку, мотузком закручували кількакратно коловий оборот і викидали камінь, випустивши з пальців коротший мотузок.

На щастя, ніколи не було поважніших потовчень, каліцтва чи смертних випадків ані від летючих предметів, киданих голіруч, ані викиданих з пращ чи метавок.

* * *

Але й у відкритому бою противникові не щастило. Його головні сили були розгромлені і тільки тут та там траплялися сутички з завзятцями. Я погнався за одним із них аж до будки садівника. Я приліг тілом до стіни куреня і обережно підсувався, щоб спіймати противника в ,,полон''. Треба було першому заскочити його, крикнути ,,руки вгору!'', відібрати йому зброю. Тоді з допомогою друзів бранця відпроваджували до підвалу розваленого будинку і зв'язували йому руки й ноги довгими, тоненькими, цупкими, жилавими корінцями чатинних дерев. Коло полоненого ставили ,,ваху'' (сторожу) з двох хлопців. Тримали його на ,,хлібі й воді'' до вечора, тоді давали кілька стусанів і пускали додому. Попасти в полон було великою неславою, зате спіймання ворога в полон вкривало переможця німбом геройства. Мене дуже кортіло стати героєм сьогоднішнього бою...

З тією думкою я діяв. Ось уже чую обережні кроки противника й його стриманий віддих за рогом будки... присідаю, майже повзу з каменюкою в руці. Ось ми уже він-на-віч проти себе. Та поки я розкрив рота, щоб крикнути ,,руки вгору!'', противник блискавковим рухом кинув у мене дерев'яним обрізком. Попав просто в горішню губу. Не протяв її, ані не вибив зуба, зате набігла мені велика гуля-,,сливка'' червоно-синього

(Закінчення на ст. 4-ій)

МАТЕРЯМ

„Не відкидай поучування матері твої!" — Приповідки 1:8.

„Я знову зробив шкоду вдома і з тремтінням думав про різку в руках моєї матері. Вона дійсно прийшла з різкою. Але вона встромила різку в мою руку, повернула до мене своє плече і жалібно сказала:

Бий мене, прошу, за те, що я не вмію виховати тебе на доброго сина.

Очевидно я не вдарив, тільки зі сльозами поцілував то кохане плече і від тоді моя мама мала зі мною спокій."

Це є сповідь Пастора адвентистів. Це його матері заслуга, що його слухають сьогодні на 1512 радіостанціях світу.

В руїнах Помпеї знайдено глиняну табличку-листа від молодого вояка з далекої Дакії до його матері: „Я так хочу бути біля Тебе і поцілувати Твою руку за це, що Ти мене так гарно виховала".

В День Матері згадаймо матері-страдниці, які в невідрадних умовинах в батьківщині зберігають своїх дітей для народу. Честь їм!

В День Матері пошануймо матерей, які поза батьківщиною вмлівають від трудів, щоби не втратити своїх дітей для народу і Церкви.

Особливо подивляймо тих матерей, які схороняють своїх дітей для Бога. Біблія не забула про них і їх відзначила. Вони ж старалися, щоби в серцях їхніх діток завжди горів ладан благовіння.

Ось ЙОХЕВЕД, мати-героїня. Вона не тільки спасла свого сина від смерти, але „вкрутилася" на двір фараона і дванадцять років напувала своє дитя духом Господнього страху. Це не припадок, що син її, Мойсей „волів радше страждати разом з людом Божим, ніж дознавати дочасної втіхи" (Євр. 11:25).

АННА була жінкою молитви і посвячення. Вона випросила в Бога сина, зразу віддала Його в храм на службу і щороку навідувалася, слідкувала за розвоєм його духа. Великий вождь і пророк був той син її, Самуїл.

ЄЛИСАВЕТА дістала найкраще відзначення. Про неї написано, що вона була справедлива перед Богом і виконувала всі заповіді бездоганно. Ісус також дав відзначення синові такої матері: „Між народженими від жінок не було більшого від Йоана Хрестителя".

Також МАРІЯ, мати Ісуса. Та, якої серце прошив меч. Та, яка вчила Сина Божої грамоти, якою Він дивував людей, навіть, коли Йому було дванадцять років. Та, яка знала призначення свого Сина і всі Божі слова про Нього ховала в своюму серці.

Всім Вам Матерям за Вашу віру, за Вашу посвяту, за вогонь в Ваших серцях — НАШ ПОДИВ І НАШ ПОКЛІН!

Information Service of Ukrainian Adventists
227 West 46th Street, New York, N.Y. 10036

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Українське Світове Об'єднання Гуцулів (УСОГ)

запрошує вас з Родиною на свій

ДРУГИЙ ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД

який відбудеться

в днях 27-го та 28-го травня 1978 року на СОЮЗІВЦІ, Кергонксон, Н. Й.

ПРОГРАМА

Субота, 27-го травня 1978 р.

год. 10-та ранку — Початок реєстрації
год. 12-та дня — Відкриття Мистецької Виставки
а) Виставка Гуцульської Творчости Гуц. Т-ва ім. О. Довбуша, Боффало, експонати п. С. Ґрикуляка
б) Виставка скульптурних та малярських праць з Гуцульської тематики мистця д-ра Б. Кондри
год. 1-ша по пол. — ОБІД
год. 2-га по пол. — Відкриття З'їзду, Привіти, Ділові Наради, Вибір керівних органів
год. 6-та веч. — Закінчення Ділових Нарад
год. 7-ма веч. — Вечеря-БЕНКЕТ, господар інж. Р. Вергун
год. 9-та веч. — МИСТЕЦЬКІ ВИСТУПИ
а) Співочий Ансамбль „НАМИСТО" з Вашінґтону, Д. К. під мист. керівництвом інж. П. Круля
б) Гуцульський Танцювальний Ансамбль „ЧЕРЕМОШ" з Філядельфії, під мист. керівництвом п. Д. Сороханюка
год. 10-та веч. — ЗАБАВА — аранжер п. М. Бельмеґа
а) Гуцульські музики — Боффало — Філядельфія
б) Оркестра — СОЮЗІВКИ
год. 12-та ночі — ВИБІР КНЯГИНІ ГУЦУЛЬЩИНИ (Кандидаток обов'язує знання про Гуцульщину та гуцульський стрій, рівнож їх леґенів).
год. 1-ша по пів. — ВИГРАШІ
год. 2-га по пів. — Закінчення першоденньої програми

Неділя, 28-го травня 1978 р.

год. 7-ма ранку — СНІДАННЯ
год. 9-та ранку — Участь в Богослуженні
год. 10-та ранку — Продовження Ділових Нарад
год. 1-ша по пол. — Закінчення З'їзду
год. 2-га по пол. — ОБІД — НАБУТКИ — РОЗЛУЧЕННЯ — РОЗ'ЇЗД

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Іван Франко

ТЯМЛЮ ЯК НИНІ...

Тямлю як нині: малим ще хлопчиною
В мамині пісні заслухався я:
Пісні ті стали красою єдиною
Бідного мого тяжкого життя.

„Мамо, голубко! — було налягаю —
Ще про Ганусю, Шумильця, Вінки!"
„Ні, синку, годі! Покіль я співаю,,
Праця чекає моєї руки".

Мамо, голубко! Зарана в могилі
Праця й недуга зложили тебе,
Пісня ж твоя в невмираючій силі
В мойому серці ясніє, живе.

Ох, і не раз тая пісня сумненька
В хвилях великих невгоди життя
Тихий привіт мені слала, мов ненька
Сил додала до важкого пуття.

„Синку, кріпися! — мені ти твердила —
Адже ж не паном родився ти чей!
Праця, що в гріб мене часно вложила
Та лиш тебе доведе до людей".

Правда, матусю! Спасибі за раду!
Я її правди не раз досвідчив.
Праця дала життя мні принаду,
Ціль дала, щоб в манівцях не блудив..."

Щиро запрошуємо на

30-РІЧЧЯ МАТУР УКРАЇНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ в Берхтесґадені

яке відзначимо спільно з Високоповажаними Професорами і Колегами всіх кляс

в Амстердамі, Н. Й. в днях 7-8 жовтня 1978 року

Адреса і замовлення: Mohank View Motel, East Main St., Amsterdam, N.Y. 12010. Тел. (518)842-7400.
По інформації: Olga Sawchuk, Box 106, Kerhonkson, N.Y. 12446. Тел. (914) 626-7625.

НАУКОВИЙ ЗБІРНИК...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

культури. Якби тільки самі молоді хотіли передплатити цю книгу, то її — ми певні — треба було б видати накладом бодай у 10 тисяч. І це була б невимовна радість для старших, що навіть ті молоді покоління, що віддалилися від свого пня, все таки пам'ятають, що вони українського роду і що вони поважають великих творів української культури, як це роблять молоді покоління інших народів.

Отже запрошуємо й закликаємо всіх шанувальників Лесі Українки, зокрема українське жіноцтво, складати щедрі пожертви на видавничий фонд Лесі Українки і надсилати передплату на науковий збірник на адресу голови Фін. комісії: Mrs. Maria Charyna, 6934 Ditman, Phila., Pa. 19135.

За Діловий Комітет: Ірина Пеленська — голова, Наталія Пазуняк — секретарка, Богдан Романенчук — заступник і редактор видань.

Інж. Володимир Чопівський очолив Відділ УККА в Феніксі, Арізона

Фінікс, Арізона (ВУККА) — Інж. Володимир Чопівський обраний на голову місцевого Відділу УККА на каденцію 1978-79 на загальних зборах членів УККА, які відбулися 23-го квітня ц. р. в місцевій домівці Спілки Української Молоді.

На тих зборах обрані: Юрій Голоскевич як заступник голови, панове Роман Бадинський, Микола Бурда, Дмитро Дидик, Михайло Агащук, Василь Савицький та пані: Ірина Масна і Люба Лянстром — всі як члени управи.

До Ревізійної Комісії обрані: Микола Теслевич, ОлександерЛіневич та Михайло Королишин, а до Громадського Суду: Іван Вітик, пані Галина Агащук та Ілько Турчин.

Замість квітів на могилу
бл. п. о. Володимира Терещука
брата пані Дарії Ярименко,
на Патріярший Фонд
30.00 долярів складають
Леся і Влодко КУЛЬЧИЦЬКІ
та Наталка і Юрко ДЗЯДОВИ

Подаємо до відома Рідним та Знайомим, що по довгій недузі відійшла у Вічність 9-го травня 1978 року

бл. п.

ІВАННА БІЛИНСЬКА з роду ГЛАДУН

вдова по бл. п. інж. РОМАНОВІ БІЛИНСЬКОМУ.

Тіло Покійної перевезене з Міннесоти до Ню Йорку, де буде відправлена ПАНАХИДА в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул., в п'ятницю, 12-го травня 1978 року, о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН з церкви св. Юра в Ню Йорку, в суботу, 13-го травня 1978 р., о год. 9:30 ранку на українському цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
сестра — ГАЛЯ БАРАЦ з Родиною
родина БІЛИНСЬКИХ
і дальша Родина

Комітет Будови Церкви при Парохії св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.

влаштовує

в днях 19, 20 і 21-го травня 1978 року при 7-ій вулиці в Ню Йорку, Н. Й.
(між Другою і Третьою Авенями)

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ

Офіційне відкриття в п'ятницю, 19-го травня 1978 р., о год. 6-ій веч.

В мистецькій частині Фестивалю виступлять:

- Хор „Жайворонки", танцювальний ансамбль „Верховинці", молодша танцювальна група Осередку СУМА в Ню Йорку;
- Хор „Молода Думка";
- Хор, співочий ансамбль, гагілки парохіяльної школи і Академії св. Юра;
- Школа Кобзарського Мистецтва;
- Балетна школа Роми Прийми-Богачевської;
- Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької;
- Студія Українського Народного Балету Уляни Кунинської-Шмериковської;
- Українська танцювальна група при парохії св. Володимира в Гемстеді;
- Українська танцювальна група з Асторії;
- Танок світлички при 83-му Відділі СУА, показ ноші;
- Оркестра „Дунай";
- Оркестра „Водограй".

В програмі бере участь понад 300 виконавців української молоді.

У Фестивалі заповіли участь визначні стейтові і міські прадставники, телевізія і преса.

В програмі: різні гри, смачні українські страви у заряді Комітету.

В неділю, 21-го травня, о год. 3-ій по пол. — ВИГРАШІ і ПРОГОЛОШЕННЯ НАГОРОД: пожертва п. Віри і Антона Шумейків — Кобаснюк Агенції. Перша нагорода 1,000.00 дол., друга 500.00 дол., третя 200.00 дол.

До численної участи запрошуємо все Українське Громадянство великого Ню Йорку і околиці.

Дохід призначений на влаштування нової церкви св. Юра.

„ФОНД КРИМ"
Crimea Foundation, L. I. City, N.Y. 11104
P.O. Box 4464

запрошує Українську Громадскість та інших народів Східньої Европи на

ДОПОВІДЬ ген. ПЕТРА ГРИГОРЕНКА

на тему

„Рух за права людини в СРСР і його зв'язок з релігійними та національними рухами"

Доповідь відбудеться
в неділю, 14 травня 1978 р., о год. 2-ій по пол.
в Julia Richmond High School
при 317 East 67th Street, NEW YORK, N.Y.

КОЛИ ПОДОРОЖУЄТЕ:

- АВТОМ власним або чужим
- АВТОБУСОМ
- ПОЇЗДОМ
- ЛІТАКОМ
- КОРАБЛЕМ

всюди і завжди хоронить Вас

акцидентова грамота УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

Вельмишановній Паніматці ЛЮБІ ФАЛЬКО та всій Родині
в дні тяжкого горя і смутку, по втраті Вельмидостойного і Любого Вам Мужа

протопресвітера

о. ПАВЛА ФАЛЬКА

висловлюємо щиро-сердечні співчуття.
Нехай Господь змііцнить Ваші сили та пошле спокій у хвилини Вашого тяжкого горя, а Душу Праведну оселить в місці уготованому від віків Отцем Небесним.

Члени і Працівники Консисторії Української Православної Церкви в Бавнд Бруку, Н. Дж.

На прохання Родини, замість квітів на свіжу могилу, просимо складати пожертви на Українську Православну Семінарію св. Софії в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

КОМІТЕТ ГРОМАДЯН та МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ УЛТПА — ВІДДІЛ НЮ ЙОРК — НЮ ДЖЕРЗІ

запрошують Членів і Громадянство на

ТОВАРИСЬКУ ЗУСТРІЧ

для вшанування

50-річчя лікарської практики і громадської діяльности

Д-ра МИРОНА ЗАРИЦЬКОГО

яка відбудеться
в суботу, 20 травня 1978 р., о год. 7-ій вечора в Українському Інституті Америки в Ню Йорку, Н. Й.

В програмі: Вступне слово, Слово про Ювілята, привіти, мистецькі точки і прийняття.

УПРАВА ВІДДІЛУ

За КОМІТЕТ ГРОМАДЯН:
д-р Роман Осінчук, інж. Юрій Гончаренко, Юліян Ревай, д-р Іван Флис, Лев Рейнарович і д-р Василь Вереш

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

запрошує на

БЕНКЕТ З НАГОДИ 18-ої КОНВЕНЦІЇ

що відбудеться **в неділю, 28-го травня 1978 року в балевій залі готелю Статлер-Гілтон в Ню Йорку, Н. Й.**
7-ма Авеню (між 32-ою і 33-ою вулицями)

ПРОГРАМА:

КОКТЕЙЛ — год. 6:00 веч.
ВІДКРИТТЯ — год. 7:00 веч.
МАРІЯ ТОМОРУҐ — голова Конвенційного Комітету
Слово — голова СУА
Слово — ОЛЯ СТАВНИЧА
В мистецькій програмі участь беруть:
НАТАЛКА ХУДА-ГУСЯК — меццо-сопрано
ТОМА ГРИНЬКІВ — фортепіяновий супровід
НАТАЛКА ЧУМА — рецитація
Співочий ансамбль з Чікаго „ПІСНЯ" — ВІРА ДЖУЛИНСЬКА, НАТАЛІЯ МАСНИК, ЛЮСЯ ОЛЕКСЮК
ОКСАНА ОРИШКЕВИЧ — фортепіяновий супровід

Вступ: від особи — $30.00, подружжя — $50.00.

Зголошення просимо надсилати до 20-го травня 1978 р., на адресу:
СУА, 108 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й. Тел. (212) 533-4646

В першу неділю місяця
4-го ЧЕРВНЯ 1978 року
відбудеться

ВІДПУСТ

у Манастирі св. свщм. Йосафата в Ґлен Ков, Лонґ Айленд, Н. Й.

Просимо всіх взяти численну участь.

ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 11-го травня 1978 р., після важкої недуги відійшов у Вічність, наш Найдорожчий ТАТО, ДІДУСЬ і БРАТ

бл. п.

Проф. ІВАН РУДАКЕВИЧ

учасник Визвольних Змагань, народжений 6-го червня 1899 р. в с. Глядки, Тернопільщина.

ПАНАХИДИ відбудуться в суботу, 13-го травня 1978 р., о год. 8-ій веч. та в неділю, 14-го травня, о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Mc Nerney Burnadz, 371 Lakeview Avenue, Clifton, N.J.

ПОХОРОН відбудеться в понеділок, 15-го травня 1978 р., о год. 8:30 ранку, з похоронного заведення до церкви св. Миколая, 214 President St., Passaic, N.J., а відтак на цвинтар св. Михаїла в Lodi, N.J.

У глибокому смутку:
син — ВОЛОДИМИР з дружиною ДАРІЄЮ
внучка — ХРИСТИНА
сестра — СОФІЯ ЧАЙКІВСЬКА в Україні
та ближча і дальша Родина в Америці, Україні та Польщі

Неділя, 21-го травня 1978 р., о год. 3-ій по пол. в Українській Централі, 240 Hope Ave., Passaic, N.J.

18-ий Відділ СУА в Пассейку, Н. Дж. *запрошує всіх на* **КАЗКУ**

„НАЙКРАЩЕ МІСЦЕ В СВІТІ"

Відкрита лекція для всіх дітей.
Музичне дошкілля під проводом МАРТИ САВИЦЬКОЇ.
БУФЕТ ДЛЯ ВСІХ.

МАМА ЗАВЖДИ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

кольору. Противник втік, а я став голосити. Не так з болю, як від досади, а найбільше зі страху перед мамою...

Друзі прискочили до мене. Зробили пов'язку з білого полотенця, намоченого в студеній воді. Хтось порадив: — Ходи до потічка. Знайдемо джерельце. Покладешся животом на траву і будеш мочити гулю в холодній воді. До вечора вона потахне й мама не зауважить. ,,Присхне, як на псі''.

Я зробив так, як радили товариші зброї. Але після годинного мочіння ,,сливка'' не зменшилася. Перестала тільки пашіти й скиміти.

Не було ради, треба було йти додому. Товариші підвели мене під саму хату, але порхнули, мов горобці, як тільки я обережно поклав руку на клямку входових дверей...

Мені вдалося непомітно просмикнутися попри маму до своєї кімнати. Я відмовився вечеряти і став нарікати на ,,страшенний біль голови''. Мама повірила, бо лягати спати, не вечерявши, не було моїм звичаєм. Я поклався в ліжко і натягнув покривало на голову.

Але клопоти не ходять одинцем — один тягне другий. Так сталося й зі мною...

Вночі я почув стукіт до дверей, мама засвітила лямпу, відкрила двері, почулися радісні оклики привітання. Я нащурив вуха і дослухався: переїздом через Немирів відвідав нас вуйко зі Львова. Заскочив тільки на часок, бо мусів їхати досвіта далі. Привіз нам різні ласощі і хотів кожного з нас побачити. Я почув, як мамині й вуйкові кроки наближаються до моєї кімнати. Я прикинувся, будьто сплю камінним сном. Вуйко став тормосити мене й закликати по імені. Я вдавав, що з просоння не знаю що діється. Врешті не було ради — я виліз з-під покривала.

— Боже! А тобі що сталося? — вигукнула здивована, перелякана й затурбована мама. — Хто набив тобі таку ґулю?

Вуйко привітався зі мною сердечно, потер мені лице щетиною бороди і став потішати й умовляти маму, мовляв, ґудз, ґуля, подряпина, розбитий ніс, вибитий зуб, підбите око, посинячення — це у хлопців хліб насущний.

Не було ради — я розповів історію моєї ,,сливки''.

Мама ,,прочитала мені отченаш'' і загрозила, що ,,перетріпає шкіру'', якщо я продовжуватиму брати участь у боях камінням, але вуйко вговорив її, щоб тим разом мені простила.

А я собі подумав: як то так, що мама завжди про все дізнається?

Похорони Альдо Моро...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

перебуває у в'язниці, заявив, що вбивство Моро було ,,революційною справедливістю''. Тіло Моро було прострілене одинадцятьма кулями з машинового кріса чехо-словацького виробу. Папа Павло VI, який назвав вбивство Моро ,,страшним злочином", закликав тисячні маси на площі св. Петра молитися за душу Моро, його родину і за цілу націю.

Реакція світу на вбивство Моро

Жорстоке вбивство ,,червоними бригадистами'' італійського політичного діяча, колишнього прем'єр-міністра і голови урядової Християнсько-демократичної партії Альда Моро, викликало гостру реакцію багатьох держав світу, крім Совєтського Союзу і його сателітів, які обмежилися тільки до сухих стверджен ь факту доконаного злочину. З тієї нагоди голови деяких держав, побіч висловів співчуття родині й італійському урядові, висунули ідею створення в Західній Европі спільного антитерористичного фронту, щоб таким чином раз і назавжди покінчити з цим суспільним злом, яке підриває демократичні основи багатьох країн Европи. Багато західньоевропейських парляментів вже заповіли дебати на цю тему і висловили сподівання, що в найближчому майбутньому багато держав приймуть відповідні постанови, які значно обмежуватимуть діяльність нелегальних терористичних груп, переважно комуністичних ,,червоних бригад''. Також голови держав і прем'єри урядів зайняли до цього чергового злочину червоних терористів своє становище. У Вашінґтоні президент Джіммі Картер назвав вбивство Моро ,,засуджуючим і підлим злочином''; лідери еспанської і французької Комуністичних партій, Сантіяго Каррільйо і Джордж Марше, також засудили вбивство, назвавши його не тільки наступом на італійську, але також на інші европейські демократичні системи. Каррільйо висловив здогад, що Моро впав жертвою тому, що він намагався об'єднати в уряді усі конструктивні сили, включно з італійською Комуністичною партією, яка виявила бажання стати співвідповідальною за долю держави. Джордж Марше у телеграмі до лідера італійських комуністів Енріко Берлінґуера пише, що доконаний злочин служитиме тільки ,,темним силам реакції'', які зацікавлені хаосом у демократичних державах. Реймонд Барре, прем'єр французького уряду, звертає увагу, що вже найвищий час, щоб Европа розпочала обороняти свою свободу, бо вбивство Моро є ударом по демократичній системі не тільки в Італії, але також і в інших країнах світу. Також президент французького парляменту, Жак Чабан-Дельмас у телеграмі до президента італійського парляменту Пєтра Інґрао натавровує червоних терористів і їхню злочинну діяльність. Західньонімецький уряд опублікував окреме звернення з нагоди вбивства Моро, в якому закликається країни Европи до спільної акції в поборюванні тероризму. Прем'єр-міністер британського уряду Деймс Каллаген висловив побоювання, що вбивство Моро може створити пригожу атмосферу для терористичних елементів не тільки в Італії, але також в інших країнах Европи. Якщо б сьогодні прийшов новий Мусоліні в Італії, — заявив Каллаген, — його б радо привітали італійці, перестрашені сьогоднішньою дійсністю. Гостро заареґував на вбивство також генеральний секретар ОН Курт Вальдгайм, назвавши його ,,брутальним і нелюдяним актом''. Андрю Янг, амбасадор ЗСА до ОН, австрійський прем'єр Бруно Крайскі, уряди Скандинавських країн та інші засудили вбивників з-під стягу ,,червоної бригади'', яких морально й матеріяльно піддержує Москва і її сателіти. Тільки на Сході мовчали, обмежившись лише до коротких інформацій, спертих на західніх джерелах.

ПРОВІДНА НЕДІЛЯ...

(Продовження зі стор. 1-ої)

пода про упокоєння в Його Небесних Оселях — ,,Батьків і матерів та братів і сестер наших і тих, що життя своє закінчили у муках голодової смерти 45 років тому, як і за всіх тих, що життя своє віддали за Віру Христову і Св. Українську Православну Церкву,за волю і державність українського народу та за всіх похованих на цьому освяченому цвинтарі."

Панахиду попередило слово Вл. Митрополита Мстислава, яке було присвячене цього року страдникам Великого Голоду 1932-33 р.р. Своє слово Владика закінчив закликом: ,,Не забуваймо про наших славних попередників, не забуваймо про мільйони відомих і невідомих могил мучеників і страдників України та пам'ятаймо, що українські могили з вітрами розмову ведуть, щоб донести кожному наступному поколінню української нації заповіт спочилих попередників: — додержіть те, що ми розпочали і, не зі своєї волі, не мали змоги докінчити!"

Великодні піснопіння Панахиди та спільне відспівання ,,Вічної пам'яти" могутньо лунало над з любов'ю впорядкованим цвинтарем, на якому спочиває вже понад 3.000 покійників — найкращих наших людей, які не забули, з якого вони славного роду та стали перед Богом, як одна соборна українська громада.

Проте, дещо захмарила величну урочистість жалюгідна подія: — вночі з суботи на неділю 7 травня, банда сусідніх ,,бойсів" збезчестила три могили, зруйнувавши вельмицінні пам'ятники над ними. У зв'язку з цією блюзнірською зухвалістю, Владика Митрополит звернувся негайно до Губернатора стейту Ню Джерзі з проханням оточити Центр Українського Православія у вільному світі державною опікою. У своєму листі до Губернатора Владика пригадав і другу блюзнірську напасть тих же ,,бойсів'', які, під час процесії з Св. Плащеницею у Великодню П'ятницю 26 квітня, вчиняли голосний заколот і кидали каміння, себто зробили те саме, що роблять совєтські комсомольці-безвірники перед святинями в СССР.

Та, не зважаючи на цю прикру подію, цьогорічна Провідна Неділя в Бавнд Бруку залишиться в спогадах кількатисячної громади українських людей, як незабутній спомин та як моральний поштовх до дальшого служіння Богові та поневоленій тепер українській нації.

Треба ще згадати, що крім згаданих вище священиків, що сослужили під час відправи Св. Літургії, були присутні на загальній спільній Панахиді і відправляли панахиди над окремими могилками 2 українські католицькі священики і 12 священиків УПЦеркви в ЗСА.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 14-го ТРАВНЯ 1978 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя 76 Відд., о год. 1-ій по пол., в укр. кат. школі при Санфорд і Айві вул. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки.
В. Боярський, предс., Т. Клебан, кас., Ю. Демчук, фін. сек.

СУБОТА, 20-го ТРАВНЯ 1978 р.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Ів. Франка 372 Відд., о год. 7:30 веч. в домі при 139 Westervelt Ave., N. Plainfield, N.J. Проситься чл. прибути, є багато важних справ. — Ю. Лонишин, предс., Ів. Головка, касир, Й. Ярема, секр.

НЕДІЛЯ, 21-го ТРАВНЯ 1978 р.

ПАРМА, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 334 Відд., о год. 12:30 по пол. в домі фін. секретаря при 3324 Торрінґтон вул., Парма, Огайо. Проситься чл. прибути. — П. Задорецький, рек. секр.